

Daniels bok - nummer hundre og ni

Avsløringen av profetiens tredobbelte anvendelse: Den profetiske betydningen av Åpenbaringen kapittel ni og den moderne reformatoriske bevegelse

Jeff Pippenger

2024-03-01

Den første halvdelen av Åpenbaringen kapittel ni identifiserer den femte basun, som er det første ve, og den andre halvdelen av kapitlet identifiserer den sjette basun, som er det andre ve. Begge basuner er grafisk fremstilt på pionerkartene fra 1843 og 1850. Da de siste seks versene i Daniel elleve ble forseglet opp ved endens tid i 1989, ved Sovjetunionens sammenbrudd, begynte reformbevegelsen til de hundre og førtifire tusen.

Blant de sannhetene som ble erkjent i 1989, var de store reformatoriske bevegelsene i Bibels historie, og at de alle løp parallelt med hverandre. Alle profetene, og derfor enhver hellig historie, deriblant de hellige reformatoriske bevegelsene, fremstiller den siste store reformatoriske bevegelsen til de hundre og førtifire tusen, som også er den tredje engels mektige bevegelse. Når beseglingsprosessen begynner, begynner også stenkingen av sildigregnet. Avforseglingen av de reformatoriske bevegelsene i 1989, etterfulgt av avforseglingen av de siste seks versene i Daniel elleve i 1992, frembrakte et miljø av motstand, slik det alltid skjer når en ny og nærværende sannhet blir avforseglet.

I motstanden mot sannheten i de siste seks versene av Daniel elleve åpnet Herren sannheten om at den profetiske historien om det hedenske Roma, sammenholdt med den profetiske historien om det pavelige Roma, slik dette er stadfestet på to vitners grunnlag, identifiserer den profetiske historien om det moderne Roma. Regelen om den tredobbelte anvendelsen av profetien ble erkjent, og deretter tatt i bruk for å forsvare mot villfarelse og identifisere og stadfeste sannheten. Reglene som opprettholder at enhver reformlinje er parallell med de andre reformlinjene, og reglene knyttet til en tredobbel anvendelse av profetien, ble grunnvollen for de reglene som ble stadfestet i den tredje engels bevegelse, slik dette var blitt forbildet ved de reglene som ble stadfestet, anvendt og utgitt i den millerittiske historien.

Den tredobbelte anvendelsen av profetien ble, som en regel, åpnet for de hundre og førtifiretusenets bevegelse, for de er den sene regns bevegelse, og islam i det tredje ve er den sene regns budskap. Prinsippet om den tredobbelte anvendelsen av profetien ble identifisert av Løven av Juda stamme lenge før islam i det tredje ve inntrådte i historien den 11. september 2001, for Han ønsket at Hans endetidsfolk lett skulle gjenkjenne budskapet som var representert ved ankomsten av det tredje ve da Han førte sitt folk tilbake til Jeremias gamle stier.

Pionerforståelsen av den femte og sjette basun, slik den er fremstilt i Åpenbaringen kapittel ni, ble oppfattet som det avsnittet i Åpenbaringens bok som var mest fast og tydelig underbygget av historien. Uriah Smith innleder sin fremstilling av Åpenbaringen kapittel ni med å bruke

historikeren Keiths ord for å understreke nettopp dette poenget.

«For en utleggelse av denne basunen skal vi igjen trekke på Mr. Keiths skrifter. Denne forfatter sier med rette: 'Det finnes knapt en så samstemt enighet blant fortolkere om noen annen del av Apokalypsen som når det gjelder anvendelsen av den femte og sjette basun, eller det første og annet ve, på sarasenene og tyrkerne. Det er så åpenbart at det knapt kan misforstås. I stedet for at et vers eller to betegner hver av dem, er hele det niende kapittel i Åpenbaringen, i like deler, opptatt med en beskrivelse av dem begge.'» Uriah Smith, Daniel og Åpenbaringen, 495.

Kapittelinnndelingen av den første og den andre ve deler historien om den første ve, representert ved Mohammed. Den er geografisk lokalisert til det historikeren Alexander Keith kaller sarasenerne, noe vi i dag ville kalle Arabia. Historien om den andre ve, representert ved Osman 1, er geografisk lokalisert i Tyrkia, som historikeren identifiserer som tyrkerne. Historien om den første ve var lokalisert og oppfylt i Arabia, islams og Mohammeds fødested. Historien om den andre ve var lokalisert og oppfylt i Tyrkia, Det osmanske rikets fødested.

Historien om det første ve identifiserer en krigføring som var rettet mot Roma av uavhengige krigere, hvis eneste gjensidige allianse med hverandre var islams religion. Historien om det andre ve identifiserer en krigføring som var rettet mot Roma av en organisert religion og statsmakt, som kalles et kalifat. I begge tilfeller, enten den uavhengige krigføringen mot Roma i historien fremstilt ved Mohammed, eller den organiserte krigføringen fremstilt ved Ottman, eller Det osmanske rike, var krigføringsmåten å angripe plutselig og uventet. Det var ikke en krigføring som ble utført ved å kle alle soldatene i uniformer av samme farge, for så å organisere soldatene i en linje og marsjere dem frem mot geværild, slik datidens militære skikk var. Ordet «assassin» er basert på den islamske krigføringsmåten, som besto i å slå til plutselig og uventet, og som vanligvis også resulterte i angriperens død.

Ordet «assassin» er avledet av det arabiske ordet «hashshashin», som kommer fra «hashish», som betyr «hasjissj» eller «cannabis». Betegnelsen ble opprinnelig brukt om en hemmelighetsfull og fanatisk gruppe nizari-ismailittiske muslimer i Midtøsten i middelalderen. Medlemmene av denne gruppen var kjent for sine ukonvensjonelle og ofte voldelige metoder, herunder bruk av politiske attentater for å oppnå sine mål. Det sies at de iblant inntok hasjissj for å forberede seg til sine oppdrag, noe som førte til bruken av betegnelsen «hashshashin» eller «assassins» i den vestlige verden. Assassinerne var aktive i middelalderen, hovedsakelig i Persia og Syria, og de spilte en betydelig rolle i ulike politiske konflikter og attentater i denne perioden. Betegnelsen «assassin» fant etter hvert veien inn i europeiske språk, hvor den fikk en bredere betydning og kom til å betegne personer som utfører politiske eller målrettede drap.

Denne krigføringsmåten er et viktig profetisk kjennetegn ved de tre veene, for Islams profetiske rolle er å frembringe krig. Islam som symbol dreier seg helt om krigføring, og i Åpenbaringen kapittel ni er islam i den første og den andre veen en framstilling av deres krigføring. Deres krigføring blir i Åpenbaringen identifisert som den handlingen som gjør folkeslagene vrede, like før nådetiden avsluttes.

Og folkeslagene ble vrede, og din harme er kommet, og tiden for de døde, da de skal dømmes, og da du skal gi lønn til dine tjenere profetene og til de hellige og dem som frykter ditt navn, små og store, og da du skal ødelegge dem som ødelegger jorden. Åpenbaringen 11:18.

«Nasjonene» blir gjort «vrede» like før Guds vrede kommer, og Guds vrede, slik den fremstilles i Åpenbaringen, er de sju siste plagene som kommer når menneskets nådetid avsluttes. Det er tre veimerker i verset: nasjonenes vrede, Guds vrede og tiden for å dømme de døde. Dommen over de døde som det her vises til, er dommen over de ugudelige døde som finner sted i løpet av det tusenårige millennium, og ikke den undersøkende dom over de døde som begynte den 22. oktober 1844. Søster White er tydelig på at de tre veimerkene i dette verset er adskilte og inntreffer i den rekkefølgen de står i verset.

Jeg så at folkeslagenes vrede, Guds vrede og tiden til å dømme de døde var adskilte og klart forskjellige, den ene etter den andre; videre at Mikael ennå ikke hadde stått fram, og at trengselstiden, slik det aldri har vært maken til, ennå ikke var begynt. Folkeslagene blir nå vrede, men når vår Yppersteprest har fullført sitt verk i helligdommen, vil Han stå fram, ikle seg hevners klær, og da vil de sju siste plagene bli utøst.

«Jeg så at de fire englene ville holde de fire vinder tilbake inntil Jesu gjerning var fullført i helligdommen, og deretter vil de sju siste plagene komme.» Early Writings, 36.

Islams rolle i Bibelens siste bok er å egge folkene til vrede, og dette gjør de gjennom krigføring. Islams rolle i Bibelens første bok er å føre hver manns hånd i verden sammen mot islam, fremstilt som Ismael.

Og Herrens engel sa til henne: Se, du er med barn og skal føde en sønn, og du skal gi ham navnet Ismael; for Herren har hørt din nød. Og han skal være som et villesel blant mennesker; hans hånd skal være mot hver mann, og hver manns hånd mot ham; og han skal bo like overfor alle sine brødre. 1 Mosebok 16,11.12.

Ordet «hånd» er, som symbol, lik alle bibelske symboler, og det kan ha mer enn én betydning avhengig av den sammenhengen det brukes i. Langt på vei er «hånd», som symbol i Bibelens profeti, et symbol på krigføring. Det hebraiske ordet som er oversatt med «villmann», er ordet for det ville arabiske esel, som rommer flere viktige profetiske implikasjoner, hvorav én er at det arabiske esel er et medlem av hestefamilien (Equidae), slik også hesten er. I Åpenbaringen kapittel ni, og på begge Habakkuks hellige tavler (pionertavlene fra 1843 og 1850), brukes hesten som symbol på den krigføring som er fremstilt ved islam i de tre veene. Den første og den siste omtalen av islam, slik det er fremstilt i Første Mosebok og i Åpenbaringen, identifiserer islam med symbolet på hestefamilien (esel eller hest), og begge understreker islams rolle som å bringe krigføring over «hver mann» (nasjonene).

I Åpenbaringen, kapittel NI, vers ELFTE, blir islams karakter identifisert, for profetisk blir karakter fremstilt ved et navn. Navnet som gis til kongen som hersker over islam, gjenspeiler den første henvisningen til islam i 1. Mosebok, hvor det er skrevet at Ismaels karakter eller ånd «skal bo like overfor alle sine brødre». Kongen som hersker over hele islam, er Ismaels ånd (deres konge), hvis hånd er «mot hver mann».

Og de hadde en konge over seg, avgrunnens engel, hvis navn på hebraisk er Abaddon, men på gresk har han navnet Apollyon. Åpenbaringen 9:11.

I Det gamle testamentet, representert ved hebraisk, eller i Det nye testamentet, representert ved gresk, blir den karakter som hersker over tilhengerne av islams religion, identifisert som enten Abaddon eller Apollyon, noe som i begge tilfeller betyr «død og ødeleggelse». Død og ødeleggelse er islams karakter, enten den fremstilles i Det gamle eller i Det nye testamentet. De særlige kjennetegn ved den ånd som hersker i enhver tilhenger av islam, i forbindelse med symbolet på eselet eller hesten, er begge elementer i de første og de siste henvisningene til islam. Disse to profetiske egenskapene bærer Alfas og Omegas signatur. Når Søster White identifiserer budskapet som bringer de hundre og førtifire tusen til live som den tredje engels mektige hær, sier hun følgende:

«Engler holder de fire vinder tilbake, fremstilt som en rasende hest som søker å rive seg løs og fare fram over hele jordens overflate, mens den bærer ødeleggelse og død i sitt spor.»

«Skal vi sove på selve terskelen til den evige verden? Skal vi være sløve og kalde og døde? Å, måtte vi i våre menigheter ha Guds Ånd og pust innblåst i hans folk, så de kunne stå på sine føtter og leve. Vi trenger å se at veien er smal, og porten trang. Men når vi går inn gjennom den trange port, er dens vidde uten grense.» Manuscript Releases, bind 20, 217.

De fire vinder holdes tilbake under beseglingen av de hundre og førtifire tusen, og de fire vinder er en «vred hest» som fører med seg «død og ødeleggelse i sitt spor». Den 11. september 2001 trådte det tredje ve inn i den profetiske historie og førte med seg «død og ødeleggelse», og «forarget folkeslagene», da det rammet det åndelige herlige land «plutselig og uventet». Den 7. oktober 2023 fortsatte det tredje ve på sin bane av «død og ødeleggelse», og forarget således folkeslagene ytterligere, da det angrep det bokstavelige herlige land «plutselig og uventet». Det første uventede angrepet markerte begynnelsen på perioden for beseglingen av de hundre og førtifire tusen, og det nylige angrepet den 7. oktober 2023 markerer begynnelsen på avslutningsperioden, eller «avbindingen», av beseglingen av de hundre og førtifire tusen. Skal vi sove på selve randen av den evige verden?

På begge de hellige pionerkartene er islam under den første og den andre ve grafisk framstilt ved islamske krigere ridende på sine stridshester. Rytteren på stridshesten som fremstiller den første ve i begge framstillingene, bærer et spyd, og rytteren på hesten som representerer den andre ve, avfyrrer et gevær. Skillet er tydelig angitt i Åpenbaringen kapittel ni, for det var i historien om den andre ve at kruttet ble oppfunnet og først tatt i bruk i krigføring. I sin kommentar til versene sytten til nitten i Åpenbaringen kapittel ni nedtegner Uriah Smith følgende:

Den første delen av denne beskrivelsen kan ha henvisning til disse rytternes fremtreden. Ild, som representerer en farge, står for rødt; «rød som ild» er et hyppig uttrykk; jacint, eller hyasint, for blått; og svovel for gult. Og disse fargene dominerte i høy grad i disse krigernes drakt; slik at beskrivelsen, etter denne oppfatning, på en treffende måte ville svare til den tyrkiske uniform, som i stor utstrekning var sammensatt av rødt, eller skarlagen, blått og gult. Hestenes hoder var av utseende som løvers hoder for å betegne deres styrke, mot og villskap;

mens den siste delen av verset utvilsomt har henvisning til bruken av krutt og skytevåpen til krigsformål, som den gang først nylig var blitt innført. Ettersom tyrkerne avfyrte sine skytevåpen til hest, ville det for den fjerne tilskuer se ut som om ilden, røyken og svovelet gikk ut av hestenes munn, slik det er fremstilt på den vedfølgende plansje.

«Med hensyn til tyrkernes bruk av skytevåpen i deres felttog mot Konstantinopel uttaler Elliott (Horae Apocalypticæ, bind I, s. 482–484) følgende:—‘Det var «ilden og røyken og svovlet», det vil si Mahomets artilleri og skytevåpen, som forårsaket drapet på tredjedelen av menneskene, dvs. erobringen av Konstantinopel og følgelig det greske rikets ødeleggelse. Elleve hundre år og mer var da gått siden byen ble grunnlagt av Konstantin. I løpet av denne tid hadde gotere, hunere, avarer, persere, bulgarere, sarasener, russere, ja endog de osmanske tyrkerne selv, rettet sine fiendtlige angrep mot den eller beleiret den. Men befestningene var ugjennomtrengelige for dem. Konstantinopel overlevde, og med den det greske riket. Derav sultan Mahomets iver etter å finne det som kunne fjerne hindringen. «Kan du støpe en kanon,» var hans spørsmål til den kanonstøper som hadde gått over til ham, «av tilstrekkelig størrelse til å slå ned muren ved Konstantinopel?» Deretter ble støperiet opprettet i Adrianopel, kanonene støpt, artilleriet klargjort, og beleiringen begynte.’»

«Det fortjener i høy grad å bemerkes hvordan Gibbon, alltid den ubevisste kommentator til den apokalyptiske profeti, stiller dette nye krigsmiddel i forgrunnen av sitt bilde, i sin veltalende og slående skildring av det greske rikets endelige katastrofe. Som forberedelse til den gir han historien om den nylige oppfinnelsen av kruttet, «denne blanding av salpeter, svovel og trekull»; forteller om dets tidligere bruk av sultan Amurath, og også, som før sagt, om Mahomets støperi for større kanoner i Adrianopel; og deretter, under selve beleiringens gang, beskriver han hvordan «salvene av lanser og piler ble ledsaget av røyken, lyden og ilden fra musketeriet og kanonene;» hvordan «den lange rekken av tyrkisk artilleri ble rettet mot murene, fjorten batterier tordnet samtidig mot de mest tilgjengelige steder;» hvordan «festningsverkene, som i århundrer hadde stått imot fiendtlig vold, på alle sider ble demontert av de osmanske kanonene, mange brudd åpnet, og nær St. Romanus-porten fire tårn jevnet med jorden;» hvordan, idet «det osmanske artilleri fra linjene, galeiene og broen tordnet på alle sider, leiren og byen, grekerne og tyrkerne, ble innhyllet i en sky av røk, som bare kunne spres ved det romerske rikets endelige befrielse eller ødeleggelse;» hvordan «de dobbelte murene ved kanonene ble redusert til en haug av ruiner;» og hvordan tyrkerne til sist, «idet de steg opp gjennom bruddene,» «Konstantinopel ble underkuet, hennes rike styrtet om, og hennes religion trampet i støvet av de muslimske erobrere.» Jeg sier at det i høy grad fortjener oppmerksomhet hvor markert og slående Gibbon tilskriver byens erobring, og således rikets ødeleggelse, det osmanske artilleri. For hva er det annet enn en kommentar til ordene i vår profeti? «Ved disse tre ble tredjedelen av menneskene drept, ved ilden og ved røyken og ved svovelet som gikk ut av deres munn.»»

«‘VERS 18. Ved disse tre ble tredjedelen av menneskene drept, ved ilden og ved røyken og ved svovelet som gikk ut av deres munn. 19. For deres makt er i deres munn og i deres haler; for deres haler var lik slanger og hadde hoder, og med dem gjør de skade.’»

«Disse versene uttrykker den dødelige virkningen av den nye krigføringsmåten som ble innført. Det var ved hjelp av disse midlene – krutt, skytevåpen og kanoner – at Konstantinopel til slutt ble overvunnet og overgitt i tyrkernes hender.» Uriah Smith, Daniel and Revelation, 510–514.

Vi vil fortsette studiet av det tredje ve i den neste artikkelen.

«Jeg våknet fra min søvn i natt med en stor byrde på mitt sinn. Jeg overbrakte et budskap til våre brødre og søstre, og det var et budskap med advarsel og undervisning angående arbeidet til noen som går inn for vrangaktige teorier om mottakelsen av Den Hellige Ånd og dens virkning gjennom menneskelige redskaper. »

«Jeg ble vist at en fanatisme lik den som vi ble kalt til å møte etter tidens forløp i 1844, igjen ville komme inn blant oss i budskapets avsluttende dager, og at vi må møte dette onde like bestemt nå som vi møtte det i våre tidlige erfaringer.»

«Vi står på terskelen til store og høytidelige begivenheter. Profetier går i oppfyllelse. En underlig og begivenhetsrik historie blir nedtegnet i himmelens bøker—hendelser som det ble erklært snart skulle gå forut for Guds store dag. Alt i verden er i en urolig tilstand. Nasjonene er vrede, og det gjøres store forberedelser til krig. Folk planlegger mot folk, og rike mot rike. Guds store dag hastar meget. Men selv om nasjonene samler sine styrker til krig og blodsutgytelse, står budet til englene fremdeles ved makt, at de skal holde de fire vinder tilbake inntil Guds tjenere er beseglet på sine panner.» Selected Messages, bok 1, 221.